

Kármel atya hallotta Pio atya közeledő lépteit, amikor pedig a kopogtatást is meghallotta, ajtót nyitott, és előzékenyen megkérdezte: „Mit tehetek érted, lelki atyám?” Pio atya így felelt: „*Fiatalember, gyere velem!*” – és azon nyomban sarkon fordult. Kármel atya követte, és amikor látta, hogy a lejárat felé megy, ezt gondolta magában: „Vajon mit akar megtenni?”

Amikor Pio atya elérte a kriptába vezető lépcsőt, megértette a gondolatban feltett kérdést, és azon kezdett töprengeni, hogyan is válaszolhatna rá. Pio atya Kármel atya mellett állva rátámaszkodott a korlátra, és a már javában folyó ásás helyszínére mutatva azt kérdezte: „*Mi ez?*” Kármel atya törte a fejét, és majdnem dadogva ezt válaszolta: „Lelki atya, amint tudod, a templom építéséhez több robbantást is végeztek azért, hogy a nagyobb szikladarabokat eltávolíthassák a helyükről. Azután pedig ásni kellett egy mély gödröt, hogy a hatalmas sziklatömböknek valahol helyet biztosíthassanak.”

Pio atya erre így felelt: „*Ne nézz engem bolondnak! Én vagyok a legnagyobb bűnös az emberek között, és azt akarom, hogy csupán a föld alá temessenek, ne pedig egy kriptába!*” Majd sírva a szobájába indult.

Kármel atya mélyen elgondolkodott a hallottakon és Pio atya könnyein. Ezek a könnyek hét évszázad távlatából is Assisi Szent Ferenc Virágoskertjére és Leó atyának adott válaszára emlékeztették őt. Leó testvér egy alkalommal próbára akarta tenni az Angyali Ferenc atya alázatosságát, és megkérdezte tőle: „Mondd, miért hozzád? Miért éppen hozzád? Miért utánad fut az egész világ?” Ferenc atyánk erre így válaszolt: „Azt akarod tudni, hogy miért éppen hozzád, és miért énutánam fut az egész világ? Mert az Úr az összes élő ember között sem talált hitványabbat, nagyobb bűnöst, mint én!”

Tehát Angyali Szent Ferenc atyánk szelleme nem csupán a stigmákban éledt újjá Pio atya személyében.

VI. A szerző visszaemlékezéseiből

Nincs semmi gonoszabb

Egy este, amikor éppen Pio atyánál időztem, a kedves atya ötös számú szobájában, és egy olyan témáról beszélgettünk, amelyben teljesen egyetértettünk, végső érvként Pio atya egy kis fiókból elővett egy újságot. Rámutatott az egyik benne szereplő újságcikkre, és a már jól ismert, mélységes belső szenvedésről árulkodó szavakkal adta a kezembe a lapot: „*Ezt olvasd el!*”

Olvasni kezdtem, ám nem jutottam tovább az első sornál, amikor Pio atya megállított éles, figyelmeztető hangon: „*Állj! Ennyi elég lesz! Nincs nagyobb gonosztett annál, mint ha vétünk a Szeretet ellen!*” Az újságcikk, amelyet átadott nekem, az Oltáriszentség ellen íródott.

Úgy érzem, meghalok...

Aznap este, amint Rafael atya elhagyta az ötös szobát, én azonnal beléptem. Pio atyát leírhatatlan állapotban találtam. Arca sápadt volt, fehér volt, mint a fal, a fájdalomtól összegörnyedve ült székében. Egyik oldalról a másikra dőlt, fájdalmak között vergődve.

Ez a látvány nagyon felkavart, és azonnal megkérdeztem: „Atyám, mi a baj?” Ő erre így felelt: „*Azt mondták, ne mondjak semmit, ám én nem bírom tovább. Úgy érzem, meghalok.*”

Hogy mi történt valójában? Az ajtóban annak a papnak a két nővére állt, akit Brunatti börtönbe záratott, hogy vallomást kényszerítsenek ki belőle. A két nő eljött Pio atyához, sírtak, és könyörögtek, tegyen valamit, hogy fivérüket kiengedjék a börtönből. Pio atya tehát egy gúnyirat miatt állt ki olyan borzalmas kínokat, hogy azt hitte, belehal.

Értetek ti ebből bármit is?

A történesek idején éppen San Giovanni Rotondóban voltam. Pio atya pedig beteg volt: nem tudom, pontosan milyen betegségben szenvedett, ám igen levert és fizikailag nagyon kimerült volt.

Egy vasárnap délután a közös erkélyen üldögélt, és hátát a szobája falának támasztva, egy kis friss levegőt szívott. Én is mellette voltam, valamint ott volt még a megboldogult Sanguinetti doktor, aki méltán hívhatta magát az atya „személyes orvosának”. Hirtelen számos vendég toppant be. Különféle mesterségbeli, megbecsült szakemberek voltak, orvosok, ügyvédek San Giovanni Rotondóból és San Marco is Lamis városából. A megjelent orvosok nem szorítkoztak arra, hogy megkérdezzék Pio atyától, hogy érzi magát, hanem különféle találgatásokkal, javaslatokkal álltak elő az atya egészségi állapotával kapcsolatban, amelyek azonban nem sokban különböztek egymástól. Pio atya kissé türelmetlenül hallgatta őket, és valamilyen ironikus megjegyzést tett.

Ekkor Sanguinetti doktor is bekapcsolódott a beszélgetésbe, és mivel valahogyan támogatni akarta kollégái véleményét, így szólt: „Anyám engem arra tanított, hogy mindenben a legfontosabb az óvatosság!”

Pio atya azonban nem bírta tovább hallgatni ezt az ostoba fecsegést, határozottan félbeszakította: „*De hát ti, orvosok, értetek ebből az egészségből bármit is?*” Sanguinetti doktor, aki mellettem ült, erre halkán megjegyezte: „Ami azt illeti, én valóban soha nem értettem igazán a vele kapcsolatos eseményeket!”

Ne aggódj, semmit sem találnak majd...

1953-ban történt, amikor Pozzói Teofil atya lett a provinciálisunk.

Két-három hónappal megválasztása előtt súlyosan megbetegedtem. Dr. Nicola Centra fedezte fel a bajt a röntgenfelvételeken, akinek ezért örökké hálás leszek. Azt tanácsolta, menjek el San Giovanni Rotondóba, a kolostorba.

Egy másik igen kedves barátom, az azóta elhunyt Dr. Cesare Terracciano szintén bekapcsolódott a kezelésembe, amelyet Centra doktor rendelt. Barátom ez szavakkal vigasztalt: „Ne aggódj, ettől a kezeléstől biztosan elmúlik!”

San Giovanni Rotondóban Pio atyát a kóruson találtam. Amikor meglátott, amint letérdeltem elé, rögtön azt kérdezte: „*Konstantin atya, mi baj?*” „Atyám, ismét kiújult a betegségem” – válaszoltam. Majd gyenge hangon hozzátettem még: „Centra, Terracciano és Sanguinetti is megállapította.” „*Ne aggódj!*” – vigasztalt Pio atya. „*Vesd alá magad minden kezelésnek, amit csak javasolnak, ám semmi rosszat*

nem találnak majd.” Két hónappal később Centra doktor ismét röntgenfelvételt készített rólam, majd miután megnézte őket, csodálkozva így szólt: „Micsoda csodálatos felvételek! Ha nem én láttalak volna korábban, azt mondanám, nem is volt semmi bajod!”

Alázatosságról...

Már nem emlékszem, pontosan miről is beszélgettünk. Egyikünk azonban kétség kívül megemlített valami olyan dolgot, amelyet szerzetestestvéreiért megtenne ugyan, ám kissé vonakodva. Pio atyának ellenben a legnagyobb odaadással tenné meg ugyanazt, sőt társaival még versenyre is kelne azért, hogy teljesíthesse kérését.

Mi azt hittük, beszédünk kedvére van a kedves atyának, ám ő, nem is annyira a mi szeretetnyilvánításunkra válaszolva, hanem inkább általánosságban szólva, anélkül, hogy minket bántani akarna, kijelentette: *„Mennyire felkavar és elszomorít, amikor valakitől azt hallom: ‘Érted megteszem!’”*

Csodálkozom

Enrico Medi professzor mindig is Pio atya nagy tisztelője volt, és minden alkalommal ellátogatott San Giovanni Rotondóba, amikor azt a római Egyetemen folytatott tanári munkája lehetővé tette számára. Medi professzor tudományos tantárgyak és vallási témák elismert, és népszerű oktatója volt.

Egy alkalommal, amikor már indulófélben volt, a következő rövid, ám annál épületesebb kis beszélgetés zajlott le közte és Pio atya között: *„Hová mész most?”* „Atyám, előadást fogok tartani a szentmiséről. Látja atyám, hová süllyedtünk? Tanítanunk kell a híveknek, hogy mi a szentmise.” Pio atya minden szót erősen hangsúlyozva így szólt: *„Én azon csodálkozom, hogy te egyáltalán tudni véled, mi is a szentmise valójában!”*

Medi professor alázatosan és csöndben fogadta az atya okító szavait, mint egy kapucinus novícius, mivel jól tudta, azok kitől származnak...

„Az aggodalom az egyik legnagyobb csapda, amelybe az igazi erény és a vallásos buzgóság beleeshet. Úgy tűnik, mintha a jóra sarkalna, ehelyett azonban elhidegít, gátol, megakaszt, ezért minden helyzetben óvakodnunk kell tőle, különösen az imádságban. Jó lesz emlékeznünk, hogy az imádság kegyelmei nem a föld vizei, hanem az égé, és ezért minden erőfeszítésünk sem elegendő, hogy elnyerjük azokat. Nagyon nagy szorgalommal kell hozzákészülnünk, de mindig alázattal és nyugalomban. Ki kell tárnunk szívünket az ég felé, és onnan várni a mennyei harmatot.”

„A türelem tökéletesebb, ha nem zavarja sürgetés. Ha a Jóisten meg akarja hosszabbítani a próba idejét, ne panaszkodjatok és ne akarjátok kifürkészni annak okát, hanem gondoljatok arra, hogy Izrael fiainak negyven éven át kellett vándorolniuk a pusztában, mielőtt az ígéret földjére teheték volna a lábukat.”

„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/6.

SZAVAK ÉS TÖRTÉNETEK PIO ATYA ÉLETÉBŐL

Mindig szembe kell néznünk a nehézségekkel...

Köztudomású, hogy minden nap, déli egy órakor, illetve az Úrangyala imádságának órájában hívek gyűltek a kolostor előtti kis térre, ahonnan jól lehetett látni Pio atya szobájának ablakát. Az emberek imádkoztak, himnuszokat énekeltek Jézus és a Szűzanya tiszteletére, és várták az atya áldását. Néha olyankor is összegyűltek az említett helyen, amikor az atya már lefeküdt. Imádkoztak, szent énekeket énekeltek, és mielőtt elmentek volna, ezt kiabálták: „Jó éjt, atyánk! Pio atya, áldj meg minket!” Amikor Pio atya áldást osztott nekik, atyai szeretetét kifejezve mindig e szavakkal fordult hozzájuk: *„Igen, gyermekeim! Rengeteg áldást, és minden jót kívánok nektek! Az Úr áldjon meg benneteket, és adja meg, hogy legyetek mindig szentek!”*

Castelpetrosói Özséb atya, aki egy alkalommal velem és egy másik szerzetestársunkkal együtt jelen volt e szavak elhangzásakor, jelentőségteljesen hozzátette: „Igen, úgy legyen, de a vele járó nehézségekkel és megpróbáltatások nélkül!” Pio atya erre azonnal megjegyezte: *„Micsoda? Mindig szembe kell szállnunk az előttünk álló nehézségekkel!”*

A legnagyobb bűnös én vagyok...

Az új templom építésének munkálatai gyors ütemben haladtak. A munkálatok javában folytak, már a mai kriptá kiásása is folyamatban volt.

Egy nap Pio atya éppen arról az erkélyről jött lefelé, ahol hosszasan szokott imádkozni az Oltáriszentségi Jézus és az Irgalmas Szent Szűz előtt. Egyszer csak megragadta a figyelmét egy különös fényjelenség, amely a kriptába vezető lejárattal felől tűnt fel. Az atya hosszasan szemlélte, majd megértette a jelenséget, és nyomban a gvárdián atya szobájához sietett, aki abban az időben Sessanói Kármel atya volt. A gvárdián atya, amikor először jelölték erre a posztra, így szólt Pio atyához: „Lelki atyám, ezentúl is mindig úgy tekints rám, mint veletek egyenlőre, ne mint előjáróra!”